

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 01

21. júna 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy a kontaktné údaje zostávajú zachované. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc.

Úvod

Toto je AUDIO LETTER® Dr. Betera, poštový priečinok 16428, Fort Worth, Texas 76133.

Dobrý deň, priatelia, hovorí Dr. Beter. Dnes je 21. júna 1975 a toto je môj mesačný audio list č. 1.

V poslednom čase sa deje veľa vecí, ktoré vás pravdepodobne znepokojujú a mätú — napríklad aféra Mayaguez, vyhliadka finančného kolapsu mesta New York s dominovými následkami v celej ekonomike a podobne. Všetky tieto veci sú dôležité, ale vo svojich mesačných správach sa vám chcem pokúsiť upriamiť pozornosť priamo na najzákladnejší vývoj. Verím, že pochopenie týchto najzákladnejších záležitostí vám umožní čoraz lepšie samostatne chápať význam podrobností v správach. A keď americká verejnosť dokáže prehliadnuť každodennú dávku rafinovanej, nenápadnej propagandy, ktorú hlavné médiá podávajú ako správy, hoci v skutočnosti o správy vôbec nejde, potom sa skončí hra tých, ktorí sa nám snažia vziať našu krajinu a slobodu. V tomto audio liste preto chcem rozobrať len tri témy:

1. Dôležitú otázku týkajúcu sa dôkazov v škandále so zlatom vo Fort Knox.
2. Nedávne signály od prezidenta Forda, že plány hospodárskej depresie a diktatúry v Amerike stále pokračujú podľa plánu.
3. Predstavenie nášho budúceho prezidenta a potenciálneho diktátora, Nelsona Aldricha Rockefellera.

Téma 1 — Dôkazy v škandále so zlatom vo Fort Knox

Najskôr o Fort Knox. Viete, škandál so zlatom vo Fort Knox sa v jednom ohľade podobá škandálu Watergate: práve teraz prebieha zúfalé zahadzovanie stôp, rovnako ako pri Watergate. Zakrývanie škandálu so zlatom vo Fort Knox skutočne prekročilo bod, odkiaľ niet návratu, vlani v septembri, keď ministerstvo financií Spojených štátov uskutočnilo podvodnú prehliadku zlata vo Fort Knox v snahe zdiskreditovať moje obvinenia, že vo Fort Knox nijaké zlato nie je, pretože všetko nezákonne odviezli.

Odvtedy sa vláda zamotáva čoraz hlbšie a hlbšie a zapája čoraz viac ľudí do všemožných manévrov, ktorými sa snaží celú vec udržať pod pokrievkou. Napríklad keď vlani v septembri navštívili Fort Knox členovia Kongresu a novinári, správy všetkým sľubovali, že po návšteve bude nasledovať audit zlata vykonaný Všeobecným účtovným úradom — General Accounting Office. V skutočnosti však urobili iba veľmi povrchný úkon, aby záznamy vyzerali dobre. Pätnásťčlenná skupina, ktorá ho vykonala, mala len dvoch zástupcov tohto úradu. Všetci ostatní boli zo samotného ministerstva financií — inými slovami, líška vošla do kurína, aby nám spočítala sliepky.

Potom prišla podvodná aukcia zlata 6. januára tohto roku, na ktorej ministerstvo financií predalo časť zlata nezákonne získaného o mesiac skôr z malého Fondu na stabilizáciu devízových kurzov — Exchange Stabilization Fund. V januári predali iba zlomok zlata fondu. Teraz na to chcú nadviazať druhým podvodným predajom zlata 30. júna 1975 a použiť časť toho, čo ešte zostalo, pokiaľ predaju nezabránia nepredvídané udalosti, a tak ďalej.

Jedna z najznepokojivejších vecí, ktoré sme nedávno odkryli, však bola pre mňa úplným prekvapením, pretože sa týka zo všetkých ľudí práve senátora Barryho Goldwatera! Senátor Goldwater má veľmi citlivé a dôležité dokumenty, ktoré podrobne vysvetľujú, ako sa národné zlato dalo ľahko odviesť z Fort Knox a potajomky odstrániť — čo sa podľa môjho obvinenia aj stalo! Tieto dokumenty tvorí rukopis nevydanej knihy o Fort Knox, ktorú písal dnes už zosnulý pán Stanley Tatom. Tatom bol strojní inžinier a v rokoch 1942 až 1943 slúžil vo Fort Knox ako armádny major. V tom čase riadil určité tajné, ale rozsiahle úpravy depozitára zlata vo Fort Knox — úpravy, ktorých účelom bolo uľahčiť vyberanie zlata. Dňa 28. apríla 1943 navštívil Fort Knox prezident Franklin D. Roosevelt, aby si pozrel priebeh týchto prác.

Po vojne sa Tatom vrátil do civilného života ako strojní inžinier a podnikateľ. O systéme vyberania zlata vo Fort Knox pravdepodobne vedel viac než ktorýkoľvek iný človek na Zemi a po rokoch sa rozhodol napísať o ňom knihu. Nestihol ju však dokončiť a pripraviť na vydanie, pretože v októbri 1973 zomrel na operačnom stole za veľmi zvláštnych, záhadných okolností! Podľa jednej verzie vykrvácal, pretože nebola dostupná krv jeho krvnej skupiny, hoci nešlo o núdzovú operáciu. A až nasledujúci mesiac, v novembri 1973, sa začal posledný obrovský odvoz zlata z Fort Knox, ktorý sa dokončil začiatkom marca 1974. Tatom sa niekoľko rokov pred smrťou spriatelil so senátorom Goldwaterom. Goldwater o knihe vedel a získal rukopis, aby si ho prečítal. Senátor Goldwater má predovšetkým rozhodujúcu kapitolu 12, ktorá podrobne opisuje systém vyberania zlata — zdá sa však, že ju drží pod pokrievkou, a ja jednoducho nechápem, na čo čaká. Zatiaľ nechce ani odpovedať na listy a telegramy, ktoré mu v tejto veci poslali. Prečo? Kde je kapitola 12 o Fort Knox, senátor Goldwater?

Uvedomte si, že senátora Goldwatera nijako neobviňujem z účasti na tejto krádeži zlata, vôbec nie. Krádež zlata z Fort Knox je od začiatku do konca projektom štyroch bratov Rockefellerovcov a ich komplicov! Moja otázka však znie: Prečo Goldwater nič nerobí s týmito zásadnými informáciami, ktoré má? Nevie, aké sú významné? Už mu nezáleží na tom, čo sa stane s Amerikou? Začal sa báť Rockefellerovcov ako tolčí ďalší senátori a členovia Kongresu? Alebo sa rozhodol pridať k falošnej opozícii, ktorá s Rockefellerovcami tajne spolupracuje v zákulisí? Myslí si, že vidí osudové varovanie pre Ameriku napísané Rockefellerovou dynastiou?

Na tieto otázky by som chcel dostať odpovede od samotného senátora Goldwatera.

Téma 2 — Nedávny vývoj týkajúci sa prezidenta Geralda Forda

Teraz sa obraciam k druhej téme: nedávnomu vývoju týkajúcemu sa prezidenta Geralda Forda.

Začiatkom tohto mesiaca prezident Ford počas štátnej návštevy Európy zvláštnym spôsobom trikrát za jediný deň spadol. Na druhý deň ho videli opatrne zostupovať po schodíkoch od lietadla a držať sa oboch zábradlí, zatiaľ čo pani Fordová pred ním kráčala úplne bez námahy. Spravodajské médiá to rýchlo vysvetlili záplavou príspevkov o jeho kolenách poškodených futbalom ako zdroji problému. Možno však neviete, že približne o týždeň neskôr, keď sa záujem verejnosti odklonil k iným otázkam, washingtonské noviny priniesli nenápadné a málo povšimnuté oznámenie, v ktorom prezidentov lekár jednoznačne uviedol, že pády napokon s kolenami vôbec nesúviseli. Nijaké iné lekárske vysvetlenie neponúkli, no podľa informácií, ktoré dostávam, sa prezidentov zdravotný stav zrejme zhoršuje z doposiaľ neobjasnených príčin.

Dňa 16. júna 1975 prezident Ford urobil v americkej politike niečo úplne bezprecedentné. Podporil svojho predpokladaného kandidáta na viceprezidenta pre rok 1976, Nelsona Rockefellera, hoci sám ešte neoznámil vlastnú kandidatúru. Pred rokom mi jedna z mojich informátoriek, dnes už zosnulá pani Louise Boyerová, ktorá bola vyše tridsať rokov súkromnou tajomníčkou a dôverníčkou Nelsona

Rockefellera, povedala, že Ford opustí úrad oveľa skôr než na konci funkčného obdobia a nahradí ho Nelson Rockefeller. Navyše očakávala, že sa to stane do júna 1975 — teda do tohto mesiaca.

Je celkom možné, že Fordova nezvyčajne predčasná podpora Rockefellera a objavenie sa jeho zdravotných problémov naznačujú, že plánované povýšenie Rockefellera do prezidentského úradu je skutočne blízko. V každom prípade nasledujúci deň, 17. júna 1975, pri treťom výročí vlámania vo Watergate, prezident Ford predniesol nadšený prejav drobným podnikateľom na celoštátnom zjazde tu vo Washingtone. Povedal veľa vecí, ktoré publikum presne chcelo počuť. Napríklad vyhlásil, že je presvedčený: „Teraz sme na dne recesie a oživenie je tesne pred nami.“ Tento výrok a niekoľko podobných prevzala tlač a cez hlavné médiá ste pravdepodobne počuli iba tie. Jeho prejavom sa však obratne vinul sled kľúčových formulácií, ktoré vykresľujú celkom iný obraz — obraz presne zodpovedajúci desivému plánu americkej diktatúry, pred ktorým sa už dva roky snažím varovať.

Stručne povedané, plán spočíva v tom, že Spojené štáty sa do volebného dňa roku 1976 zmanipulujú do strašných hospodárskych ťažkostí. Má sa tým dovŕšiť rozpad dôvery v náš slobodný spôsob života, ktorý sa už desaťročia čoraz viac podnecuje vzdelávacími a ďalšími prostriedkami. Vo volebný deň roku 1976 máme okrem iného hlasovať v referende — čo tu v Amerike vôbec nie je obvyklý postup — o zrušení našej súčasnej ústavy a prijatí novej namiesto nej.

„NOVÁ ÚSTAVA“, ktorej chcem venovať jednu z nahrávok Audio Book plánovaných na blízku budúcnosť, už bola napísaná. Úplne by reorganizovala našu vládu podľa totalitných zásad a zrušila slobodné podnikanie v prospech úplnej vládnej kontroly a regulácie. S týmto plánom na pamäti si teraz vypočujte výber formulácií z prejavu prezidenta Forda, ktoré neboli súčasťou publiku lahodiacej rétoriky sprostredkovanej tlačou celému národu:

„V nasledujúcich mesiacoch stojíme pred veľmi zásadnou voľbou: zachovať slobodné podnikanie alebo sa bezhlavo vrhnúť do vládnej regulácie.“

Slová „zásadná voľba“ odkazujú na Nelsonovu Rockefellerovu „Komisiu pre zásadné voľby Američanov“, v ktorej Gerald Ford pôsobil po tom, čo sa stal prezidentom. Rockefeller zase prevzal názov komisie z knihy vydané v roku 1930 s Rockefellerovým financovaním: THE AMERICAN RICH — Americkí boháči — od Hoffmana Nickersona, spolupracovníka Nelsona Rockefellera. Kniha tvrdila, že jedného dňa budeme musieť urobiť, citujem, „zásadnú voľbu pre Američanov“ — konkrétne nahradiť našu republiku dedičnou diktatúrou. V podstate práve o tom prezident Ford povedal, že tomu budeme čeliť už o niekoľko mesiacov, bez ohľadu na bezobsažné reči o oživení, ktorými vás krmia hlavné médiá.

Ďalší citát: „Podľa toho, čo som zistil na svojich cestách, Američania nedospeli ku konsenzu v prospech kolektivismu.“

A tiež, citujem: „Neuskutočnili sme referendum,“ ktorým by sme odmietli náš súčasný systém.

Prezident Ford len povedal: „Tieto veci sme neurobili.“ Naznačoval však: „Tieto veci sme ešte neurobili“ — veci, ktoré by mali byť nemysliteľné. Prečo by vôbec spomínal referendum? Stačí sa pozrieť na Veľkú Britániu, ktorá je na ceste, po ktorej teraz kráčame, ďalej než my. Referendum sa tam prvýkrát objavilo práve tento mesiac a bolo označené za príznak zlyhania zastupiteľskej demokracie a predzvesť zásadnej politickej zmeny. Konsenzus v prospech „kolektivismu“, ktorý prezident Ford spomenul, má vyvolať práve úmyselná hospodárska katastrofa ležiaca tesne pred nami. V následnej panike sa má plánované zrušenie našej ÚSTAVY uskutočniť prostredníctvom referenda.

V ďalšej pasáži prezident Ford povedal, že teraz hľadáme, citujem, „novú rovnováhu medzi verejným a súkromným sektorom“. Ale akú novú rovnováhu? Zmiešanú ekonomiku na ceste k úplnému kolektivismu? To nepovedal.

Ako posledný príklad: Ford sa v prejave ohradil proti, citujem, „tým, ktorí kritizujú slobodné podnikanie a nenavrhujú nič namiesto neho“. Nelson Rockefeller je však už pripravený navrhnúť namiesto slobodného podnikania niečo v NOVEJ ÚSTAVE — vo svojej ústave!

Všetko teda naďalej poukazuje na to, že Rockefellerova dynastia ovládaná Nelsonom a jeho tromi bratmi vytrvalo pokračuje podľa plánu ukončiť našu slobodnú republiku a dosadiť Nelsona Rockefellera ako nášho prvého DIKTÁTORA. Preto by sme sa mali zastaviť a starostlivo zvážiť povahu a minulosť nášho budúceho prezidenta, Nelsona Rockefellera.

Téma 3 — Nelson Aldrich Rockefeller

Keď prezident Ford 20. augusta 1974 predstavil Nelsona Rockefellera ako svoju voľbu na viceprezidenta, nedocenil jeho rozsiahle skúsenosti v Rooseveltovej administratíve a nasledujúcich vládach. To isté platilo o senátorovi Hughovi Scottovi, ktorý neskôr pri schvaľovacích výpočtách, na účely verejnej prezentácie, blahosklonne povedal Rockefellerovi, že teraz okúša, ako veci vo Washingtone fungujú. Predstavte si to!

Po návrate z ročnej svadobnej cesty okolo sveta poveril otec John D. Rockefeller mladší dvadsaťpäťročného Nelsona dokončením a prenajímaním Rockefeller Center a tiež pomocou pri riadení Rooseveltovej administratívy. Nelson okamžite s dvoma bývalými spolužiakmi z vysokej školy založil spoločnosť, ktorá mala inkasovať peniaze zo všetkého, čo vstupovalo do výstavby Rockefeller Center — zo zákaziek, materiálu, práce a podobne. Ukázalo sa to také výnosné, že svojich partnerov vytlačil a spoločnosť začlenil do takzvanej dobročinnnej organizácie Rockefeller Brothers Fund, kde zostáva dodnes, ako mi nedávno oznámili.

Nelson Rockefeller získal trvalú podporu Georgea Meanyho tým, že jeho inštalatérom a ďalším stavebným robotníkom poskytol prácu v Rockefeller Center za kráľovskú odmenu 15 dolárov za 48-hodinový pracovný týždeň. Keď však robotníci usúdili, že na živobytie potrebujú viac, Rockefeller poveril istého Joea Adonisa, aby ich presvedčil, že tie peniaze navyše napokon vôbec nepotrebujú. Adonis svoju úlohu splnil, ale namiesto vyplatenia odmeny ho Nelson Rockefeller nechal deportovať.

Rockefellerovci zohrali kľúčovú úlohu pri nominácii a zvolení prezidenta Franklina D. Roosevelta. Nelson Rockefeller bol potom dosadený ako jeho najbližší poradca — ako sa uvádza napríklad v článku New York Times z 22. mája 1960. V Rockefellerovom slovníku „najbližší poradca“ znamená „šéf“. A „New Deal“, ktorý sa všeobecne pripisuje F. D. Rooseveltovi, bol v skutočnosti navrhnutý na začatie premeny republiky na totalitnú vládu predpísanej v Rockefellerovcami financovanej knihe THE AMERICAN RICH, ktorá, ako som spomenul, vyšla v roku 1930.

Nelson Rockefeller primäl Roosevelta vyhlásiť takzvané bankové prázdniny a zatvoriť všetky banky. Všetky banky ovládané Rockefellerovcami smeli znovu otvoriť, refinancované na náklady daňových poplatníkov. Mnohé iné banky však zatvorili natrvalo. Tento manéver výrazne posilnil kontrolu Rockefellerovej dynastie nad našim bankovým a úverovým systémom, ktorá už bola silná prostredníctvom ich Federálneho rezervného systému, ktorý pomohol vytvoriť „krach roku 1929“.

Nelson Rockefeller potom použil Roosevelta ako svojho hovorcu a v rozpore s ústavou nariadil všetkým občanom Spojených štátov odovzdať všetko naše zlato súkromnému systému centrálného bankovníctva Rockefellerovcov, Federálnemu rezervnému systému. Skutočnosť, že odborné authority zhodne tvrdili, že to nijako nemôže zmierniť prebiehajúcu hospodársku depresiu, bola nepodstatná. Pekný zisk priniesol vývoz zlata do zahraničia pri cene 20 dolárov za uncu a jeho skorý návrat do Spojených štátov, aby zaň inkasovali 35 dolárov za uncu. Dnešný škandál so zlatom vo Fort Knox je opakovaním toho istého plánu, tentoraz však s oveľa vyššími stávkami.

Nelson Rockefeller sa aktívne zapojil aj do plánovania druhej svetovej vojny. Vojna mala poslúžiť na prevzatie britských ropných záujmov v Saudskej Arábii aj na rozdrvenie Japonska, ktoré sa snažilo sprístupniť rozsiahle čínske ropné polia, ktorých využívanie Rockefellerove záujmové kruhy roky potláčali z monopolných dôvodov. Na svojom úplne prvom zasadnutí kabinetu v roku 1933 Roosevelt údajne všetkých ohromil vyhlásením, že chce byť vojnovým prezidentom, a otázkou, či by sa nejako nedala zariadiť vojna s Japonskom. Musel však byť trpezlivý. Rockefellerovcami financovanému Inštitútu pre tichomorské vzťahy — Institute of Pacific Relations — trvalo osem rokov, kým mu jeho želanie splnil.

Otázka Saudskej Arábie bola pozostatkom prvej svetovej vojny, ktorú Rockefellerovci využili na vlastné ciele. Ich zákulisná podpora urobila z Nemecka pre Britániu takú hrozbu, že Briti dospeli k záveru, že Spojenci nemôžu prvú svetovú vojnu vyhrať bez americkej pomoci. Ako cenu za americký zásah Rockefellerovci od Britov vymohli dohodu, ktorou im odovzdali saudskoarabské ropné koncesie na využívanie. Na oplátku Rockefellerovci stiahli podporu cisára a prostredníctvom Woodrowa Wilsona, prvého prezidenta, ktorý bol ich úplnou bábkou, rýchlo zariadili vyslanie amerických vojakov do „vojny, ktorá ukončí všetky vojny“. Saudskoarabské ropné koncesie tak Rockefellerove záujmové kruhy v Standard Oil nestáli nič — Ameriku však stáli štvrt milióna životov a obrovský štátny dlh!

Rockefellerovci sa však neuspokojili iba so saudskoarabskými ropnými koncesiami. Po prvej svetovej vojne začali Britom vytrhávať kontrolu nad nemeckými chemickými spoločnosťami, výrobcami farbív, liekov a omamných látok a v roku 1926 ich zlúčili do celosvetového kartelu známeho ako I. G. Farben Industry, AG. Churchilla a Britov to tak rozzúrilo, že pomocou bojkotu blokovali skutočné rozvíjanie saudskoarabskej ťažby Rockefellerovcami: odmietali udeľovať víza zamestnancom Standard Oil, zamietali povolenia lodiam prevážajúcim potrebné zásoby a podobne. Rockefellerovci usúdili, že druhá svetová vojna bude tým správnym liekom na britské embargo voči Saudskej Arábii. Nemecká vojnová mašinéria, ktorú podporovali počas prvej svetovej vojny, už raz zabezpečila britskú ochotu spolupracovať a pravdepodobne by to urobila znovu. Na tento účel vybrali muža menom Adolf Hitler, ktorý bol vtedy v Nemecku len málo významnou postavou. K moci ho priviedli podporou Rockefellerovcami ovládaného priemyslu I. G. Farben a ďalších priemyselných podnikov rodiny Rockefellerovcov ovládaných Nemcami. Nelson Rockefeller Hitlera pozorne sledoval počas už spomínanej svadobnej cesty okolo sveta a podieľal sa na jeho vzostupe k moci a posilňovaní nacistického Nemecka, ktorého nástup k moci bol pre väčšinu pozorovateľov vždy záhadným javom.

V roku 1929 Rockefellerova Standard Oil of New Jersey, dnes známa ako Exxon, uzavrela s Rockefellerovou I. G. Farben Industry kartelovú dohodu, aby sa vyhli ničivej konkurencii na vzájomných trhoch. Rockefellerovci dodali Hitlerovi veľké zásoby ropných produktov, bez ktorých by vojnu nemohol viesť. Ich I. G. Farben mu tiež zabezpečila spoľahlivé dodávky glycerínu na výrobu munície zo zdroja, ktorý sa v tejto súvislosti zriedka spomína — z vytápania tuku obetí koncentračných táborov, ktoré zomreli v neslávne známych peciach! Kartelová dohoda fungovala úplne v prospech Nemecka a úplne na úkor Spojených štátov, ako v zdrvivých podrobnostiach ukázali vypočutia vedené senátorom Harrym S. Trumanom v prvej polovici roku 1942. Ako sa pri nich zdokumentovalo, Rockefellerova Standard Oil považovala svoje dohody s Rockefellerovou I. G. Farben Industry za nadradené akýmkoľvek ohľadom na vlastenectvo alebo povinnosť voči Amerike. Naďalej blokovala všetky snahy o sprístupnenie syntetického kaučuku a ďalších rozhodujúcich vojnových zásob dokonca aj po našom vstupe do vojny. Nacistická vojnová mašinéria Adolfa Hitlera tak bola vybudovaná na vytvorenie hrozby pre Britániu, ktorú Rockefellerovci potrebovali ako prostriedok na trvalé sprístupnenie saudskoarabských ropných koncesií pre seba.

Stratégia mala byť rovnaká ako v prvej svetovej vojne: dostať Britániu do úzkych, vymôcť požadované ústupky a potom zariadiť americký vstup do vojny na jej záchranu. Ak však Američania niečo nechceli, bolo to ísť znovu do vojny. Izolacionistické nálady boli silné, a preto sa musel zariadiť útok na Ameriku. Nelson Rockefeller zabezpečil, aby Rooseveltove prípravy na vojnu boli presne koordinované s Rockefellerovými machináciami v zahraničí, vrátane Hitlerovho posilňovania na jednej strane a príprav útoku na Pearl Harbor na strane druhej.

Útok na Pearl Harbor bol vrcholným úspechom Inštitútu pre tichomorské vzťahy — IPR — ktorý vo veľkej miere financovali Rockefellerovci a ich nadácie oslobodené od daní a v ktorom dominoval Nelsonov brat John D. Rockefeller III. Ako neskôr ukázalo vyšetrovanie IPR Kongresom, John D. Rockefeller III. sa podieľal na aktivitách tajomníka IPR Edwarda C. Cartera v úkryte maskovanom ako stodola v meste Lee v štáte Massachusetts. Práve tam položili základy na zosnovanie japonského útoku na Pearl Harbor. Existencia osi Nemecko-Taliansko-Japonsko znamenala, že len čo nás napadne Japonsko, budeme automaticky vo vojne aj s Nemeckom, ktoré ohrozovalo Britániu.

Keď Churchill a Briti po Dunkerque videli, že bez americkej pomoci sú odsúdení na zánik, uzavreli dohodu o sprístupnení saudskoarabských ropných koncesií Rockefellerovcom. Potom zariadili katastrofu v Pearl Harbor, aby Američanov vyburcovali k podpore vstupu do vojny. Národným veliteľom v Pearl Harbor odopreli potrebné obranné prostriedky. Americké vojnové lode tam všetky stiahli a uzavreli v prístave ako ľahké terče napriek rastúcemu napätiu s Japonskom a dokonca aj správam o hroziacom útoku. Keď napokon samotný útok prišiel, všetky predbežné varovania z viacerých zdrojov ignorovali — vo Washingtone ich potlačili! Prezident Roosevelt a jeho šéf Nelson Rockefeller poznali presný deň a hodinu útoku týždeň vopred. Neurobili nič, len čakali a zabezpečili, aby sa útok na Pearl Harbor odohral podľa plánu.

Keď prichádzala druhá svetová vojna, Nelson Rockefeller navigoval Roosevelta cez domáce vojnové prípravy. Nadiktoval prijatie zákona o všeobecnom vojenskom výcviku a povolanie našej mládeže, aby v nadchádzajúcej vojne slúžila Rockefellerovej veci na náklady daňových poplatníkov. Keď to bolo hotové, sám sa okamžite vyhol odvodu tým, že nariadil svoje vymenovanie za „koordinátora obrany západnej pologule“ čo najďalej od frontu — v Latinskej Amerike. Zariadil tiež, aby Roosevelt požadoval a získal od Kongresu šesť miliárd dolárov na jeho takzvanú koordináciu. S týmito peniazmi začal zaplavovať Latinskú Ameriku a Kubu komunistickými agentmi, ktorí mali vyhnáť majiteľov podnikov a vlastníkov majetku, čím Rockefellerovej dynastii ponechávali prakticky úplnú kontrolu nad Latinskou Amerikou.

Saudskoarabské ropné polia uviedli do ťažby bez nákladov pre Rockefellerovu skupinu okolo Exxonu, celkom na náklady daňových poplatníkov a za cenu životov viac než pol milióna amerických vojakov. Saudskoarabská ropa stála Rockefellerove záujmové kruhy iba päť centov za barel počas tridsiatich rokov pred nedávnym arabským ropným bojkotom. Keďže domáca ropa ich stála od jedného po niekoľko dolárov za barel, sústavne znižovali ťažbu a nákup ropy v Spojených štátoch napriek jej skutočnej hojnosti. To vytlačilo mnohé nezávislé ropné spoločnosti z podnikania, prinieslo im fantastické zisky, ktoré využili na rýchle prevzatie ďalších veľkých priemyselných odvetví doma aj v zahraničí, a urobilo nás čoraz závislejšími od zahraničnej ropy. Tak položili základ dnešnej takzvanej „energetickej krízy“, ktorú tiež využili na zvýšenie cien palív a ďalších cien s vládnu pomocou aj bez nej.

Po tom, čo Rockefellerovci dohodli s Churchillom zatiahnutie Spojených štátov do druhej svetovej vojny, sa Nelsonove aktivity na vrchole federálnej vlády neustále zrýchľovali. Osobne v Kongrese presadzoval nekonečný rad programov prezentovaných ako „nevyhnutné pre národnú obranu a bezpečnosť“ a podobne. V skutočnosti však slúžili na čo najrýchlejšie odčerpávanie národného

bohatstva do Rockefellerových pokladníc. Napríklad program „Lend-Lease“ sa okrem iného využíval na pomoc pri budovaní vojenskej a ekonomickej sily Sovietskeho zväzu ako súčasť ceny za zachovanie Rockefellerovej kontroly nad rozsiahlymi ropnými poľami v ruskom Baku. Koncesie na ne Rockefellerovci získali v roku 1926 od Stalina ako odplatu za svoju úlohu v ruskej revolúcii roku 1917. Zo stredoškolskej učebnice dejepisu si pravdepodobne pamätáte, že ruskú revolúciu financovali zo zahraničia. Zvyčajne sa však nespomína, že zdrojom financovania bola Rockefellerova dynastia. Tak vzniklo spojenectvo medzi ruskými komunistami a Rockefellerovým impériom, ktoré pretrváva dodnes.

Zahraničná pomoc, počínajúc takzvaným Marshallovým plánom a pokračujúc programom „Point Four“ a ďalšími, bola predmetom osobitného nadšenia Nelsona Rockefellera, ktorý ju po celej krajine presadzoval v každej možnej podobe — a niet sa čomu čudovať. Už v decembri 1948, len niekoľko mesiacov po spustení Marshallovho plánu, Chicago Tribune uverejnil úvodník vychádzajúci zo záznamov plánu, ktorý dokazoval, že väčšina prostriedkov zahraničnej pomoci bola rafinovane nasmerovaná do vreciek Rockefellerovcov pomocou účtovných postupov ich nadnárodných ropných spoločností. Rozličné zákony, ktoré Nelson Rockefeller a jeho pomocníci presadili vo svojom Kongrese a ktoré vyžadovali, aby väčšina peňazí zahraničnej pomoci smerovala určitým Američanom na účely rozvoja v zahraničí, však zostali nedotknuté. Drancovanie prostriedkov zahraničnej pomoci Rockefellerovcami sa nikdy nezastavilo. Zahraničná pomoc počas rokov vytiahla z amerických vreciek hory peňazí a nie je náhoda, že vzostup nadnárodných korporácií so sídlom v Amerike sa zhoduje s érou stále rastúcej zahraničnej pomoci. Tieto nadnárodné spoločnosti s jedinečnými daňovými výhodami, viacnásobnou štátnou príslušnosťou a okrem iného s prístupom k prostriedkom zahraničnej pomoci boli spočiatku výsledkom rastúcej celosvetovej moci Rockefellerovej dynastie. Už dávno sa však stali hlavným prostriedkom, ktorým táto moc skokovo rastie.

Vo svojej knihe THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR — Sprisahanie proti doláru — som podrobne vysvetlil, ako sa obrovské nadnárodné korporácie ovládané Rockefellerovcami v rokoch 1971 a 1972 použili na nasmerovanie amerického dolára k úplnému zničeniu — procesu, ktorý teraz vstupuje do posledných rozhodujúcich fáz. Áno, práve Nelson Rockefeller v úlohe „človeka zvnútra“ v našej vláde dokázal v súčinnosti so svojimi mocnými bratmi priviesť ekonomiku Spojených štátov, a s ňou aj slobodu, na pokraj zničenia. A práve on sa ponúkne ako náš národný záchranca, keď nás postrčí cez okraj.

Takzvaná „NOVÁ ÚSTAVA“ sa písala desať rokov s Rockefellerovou podporou a teraz je pripravená na predloženie hneď, ako to Nelson Rockefeller bude môcť urobiť. Ľudia, ktorí ju napísali, tak ako zvyčajne konali pod záštitou Rockefellerovej dobročinnnej organizácie oslobodenej od daní so zavádzajúcim názvom „CENTRUM PRE ŠTÚDIUM DEMOKRATICKÝCH INŠTITÚCIÍ“ — Center for the Study of Democratic Institutions. Osoby, ktoré mali pri písaní dokumentu najdôležitejšiu úlohu — dokumentu, ktorý je prepracovaným návodom na diktatúru — spolupracovali s Rockefellerom aj na návrhu „SVETOVEJ ÚSTAVY“ a na založení Organizácie Spojených národov.

Organizácia Spojených národov sa vo svojej dnešnej podobe sformovala na konferencii o organizácii Spojených národov v San Franciscu v roku 1945, kde Nelson Rockefeller zastupoval prezidenta Roosevelta ako poradcu americkej delegácie. Úplnosť Nelsonovej kontroly nad týmto dianím vyjadril člen delegácie senátor Vandenberg, ktorý tlačí otvorene povedal, citujem: „Čokoľvek Rockefeller chce, je v poriadku.“ Čo chcel, je jasné z toho, čo urobil! Najprv so Sovietmi zariadil vymenovanie svojho najbližšieho a najdôveryhodnejšieho spolupracovníka Algera Hissa za generálneho tajomníka konferencie. Potom zariadil predloženie SVETOVEJ ÚSTAVY, vypracovanej tak, aby stelesňovala jeho predstavy, ako Charty OSN. Sovietsi ju radostne prijali a osobitne ich potešili dve jej stránky.

Po prvé, v podstate nahradila Ústavu Spojených štátov, pretože ustanovenia Charty OSN sa majú vždy uplatňovať všade, kde nastane akýkoľvek rozpor. Preto sa vlastizrada proti Spojeným štátom americkým, jasne definovaná v našej ústave, prestala považovať za zločin, a teda za trestný čin.

Preto bol napríklad Nelsonov brat John D. III. chránený pred potrestaním, hoci jeho vlastizrada v súvislosti s Pearl Harbor bola preukázaná pri vyšetrovaniach Kongresu. Preto boli chránení pred potrestaním Ramsey Clark, Jane Fondová a ďalší Američania, ktorí uprostred vietnamskej vojny odišli do Hanoja a poskytli nepriateľovi pomoc a podporu. Ani Alger Hiss, ktorého pri vlastizradných aktivitách v prospech Nelsona Rockefellera prichytil Richard Nixon, nemohol byť odsúdený za vlastizradu. Hissa odsúdili iba za krivú prisahu v súvislosti s vlastizradou — čo sa rovná tvrdeniu, že vlastizrada je v poriadku, ale jediným zločinom je klamať o nej!

Druhým ustanovením Charty OSN, ktoré Nelson Rockefeller ponúkol a konferencia prijala, bolo zriadenie „Výboru OSN pre vojenské záležitosti“, ktorému musia všetky členské krajiny vopred podrobne oznámiť akúkoľvek zamýšľanú vojenskú akciu. Sovieti sa z toho, samozrejme, veľmi tešili pre ďalšiu súvisiacu dohodu: predsedníctvo tohto výboru má vždy zastávať sovietsky generál. Táto dohoda sa už tridsať rokov dodržiava do posledného písmena.

Nelson Rockefeller tak zaručil, že Spojené štáty už nikdy nevyhrajú ozbrojený konflikt! Výsledky Kórey a Vietnamu tak boli predurčené hneď od začiatku. Desiatitisíce amerických vojakov budú zabití; státisíce zranené, mnohí doživotne zmrzačení. Miliardy dolárov sa odčerpajú z amerických vreciek do vreciek Rockefellerových záujmových kruhov a spojencov a podkope sa sebadôvera amerického ľudu. Rockefellerovci boli s OSN takí spokojní, že jej darovali pozemok na stále sídlo v meste New York.

Za Eisenhowerovej vlády sa Nelson Rockefeller prejavil v celej svojej sláve. Eisenhower bol Rockefellerovcom vďačný, že mu zabezpečili prezidentský úrad — najmä Nelsonovmu strýkovi Winthropovi Aldrichovi, ktorý veľkej časti delegátov senátora Roberta Tafta na republikánskom zjazde v roku 1952 urobil prechod k Eisenhowerovi veľmi lákavým.

Prvým Eisenhowerovým krokom po inaugurácii bolo dať Nelsonovi Rockefellerovi voľnú ruku pri reorganizácii výkonnej moci. Rockefeller sa so svojím sprievodom presťahoval na sídlo na adrese 2500 Foxhole Road vo Washingtone, odkiaľ riadil vládu, zatiaľ čo Ike cestoval po krajine a budoval si povesť golfistu. Jedinou časťou výkonnej moci, ktorá však Nelsona skutočne nadchýnala, bola armáda, ktorú okamžite pretvoril a sústredil pod jednu strechu. Keď prostredníctvom OSN a ďalších prostriedkov zabezpečil koniec americkej schopnosti skutočne sa brániť, reorganizovaný vojenský komplex pomenoval „ministerstvo obrany“. Jeho hlavnou funkciou urobil predaj munície a vojenského vybavenia po celom svete a na čelo každého oddelenia postavil najlepšieho predajcu v príslušnej oblasti. Ich úlohou je predávať stále viac vojenského materiálu dynastie a pomáhať predaju ukázkami v teréne, menšími konfliktmi a dokonca aj vojnami. Jednotlivé zložky ozbrojených síl medzi sebou súťažia a najúspešnejšie dostávajú odmeny.

A tak ste si, priatelia, pravdepodobne všimli veľký posun v tom, ako sa za posledných dvadsaťpäť rokov vyvíjajú a predávajú naše zbraňové systémy. Kedysi Amerika vyvíjala najlepšie možné zbrane pre Ameriku a väčšinou ich predávala iným krajinám až vtedy, keď ich pre vlastné použitie nahradila novšími a lepšími. Dnes však prvou úvahou pri novom vojenskom lietadle býva napríklad obchádzanie sveta a zisťovanie, koľkým ďalším krajinám ho dokážeme predáť — ešte kým existuje len na rysovej doske. Netreba hovoriť, že v mnohých oblastiach našej takzvanej obrany tak zostávame bez skutočných tajomstiev. Nelsonovi Rockefellerovi a zvyšku jeho dynastie, ktorá ovláda významných výrobcov zbraní v Amerike i v zahraničí, to však prináša veľa peňazí.

Koncom päťdesiatych rokov Nelson Rockefeller rozhodol, že konečne nastal čas kandidovať do volenej funkcie. Toto rozhodnutie sa v podstate zhodovalo so zavedením mechanických hlasovacích strojov v štáte New York, vyrábaných spoločnosťou Automatic Voting Machine Company z Jamestownu v New Yorku. Túto spoločnosť kúpila a začlenila do seba Rockefellerovcami ovládaná Rockwell Manufacturing Company. Šírili sa dohady, že stroje možno zmanipulovať a uľahčujú krádeže volieb, ale niektorí samozvaní odborníci takéto náznaky zosmiešňovali. V každom prípade sa Nelson Rockefeller, demokrat z éry New Dealu, rozhodol kandidovať na guvernéra štátu New York ako republikán, keďže demokrati sa zaviazali nominovať niekoho iného — Averilla Harrimana. Do Republikánskej strany ho prijali bez problémov a ľahko sa stal kandidátom. Po víťazstve vo voľbách — môžem povedať, že presvedčivom — okamžite prevzal úplnú kontrolu nad Automatic Voting Machine Company odkúpením akcií menšinových akcionárov po dvadsať dolárov za kus, päťnásobok trhovej ceny štyroch dolárov. Samozrejme, nikto nenaznačil, že to odráža jeho hodnotenie úlohy, ktorú stroje zohrali pri jeho zvolení.

O niekoľko rokov neskôr, začiatkom šesťdesiatych rokov, sa v Louisiane zdvihol veľký rozruch okolo krádeží volieb pomocou iného tam používaného zariadenia, hlasovacieho stroja Shoup. Napokon bol zákonodarný zbor nútený konať. Na základe spoločnej rezolúcie oboch komôr usporiadal ukážku rôznych hlasovacích strojov používaných v Spojených štátoch. Bývalí zamestnanci výrobcov predviedli, ako ľahko možno takéto stroje upraviť na krádež volieb. Pri ukážke sa preukázalo, že stroj Shoup možno na tento účel zmanipulovať ľahšie a viacerými spôsobmi než ktorýkoľvek iný. Veľmi krátko nato štát New York, ktorého guvernérom už bol Nelson Rockefeller, nariadil predaj svojich automatických hlasovacích strojov za zlomkové ceny a ich nahradenie strojmi Shoup. Získaná bola aj kontrola nad Shoup Voting Machine Company. Prešla viacerými neprehľadnými prevodmi, ktoré sa spoločnosti Dun & Bradstreet ťažko sledovali, a podľa správ pri poslednej kontrole skončila v málo známej dcérskej spoločnosti dnešného Exxonu. Rockefellerova kontrola nad Exxonom je, samozrejme, dobre známa. Odvtedy Nelson Rockefeller nemal problém znovu a znovu vyhrávať voľby napriek rastúcej neobľúbenosti v štáte New York.

Ako guvernéor zvýšil dane v štáte New York o viac než päťsto percent a štátny dlh o viac než tristo percent. Spustil obrovské výdavkové projekty, napríklad gigantický Albany Mall na umiestnenie vládnych úradov, prostredníctvom rafinovaných finančných schém vypracovaných šikovnými poradcami, ako bol John Mitchell, aby obišli vôľu voličov. Odmietal sa znepokojovať takými drobnosťami, ako bolo trojnásobné prekročenie nákladov či funkčná nevhodnosť niektorých projektov. Konfiškačným zdanením vyhnal zo štátu New York mnohé odvetvia, zatiaľ čo vychádzal v ústrety prudko rastúcim požiadavkám odborov a sociálnej podpory. Dokonca sami Rockefellerovci približne pred štyrmi rokmi takmer zatvorili newyorské kancelárie Exxonu, pričom tritisíc zamestnancov presunuli do Houstonu v Texase a tisíc do Hongkongu. Celkovo Nelson Rockefeller počas svojich guvernéorských rokov výrazne zvýšil počet nezamestnaných aj poberateľov sociálnej podpory.

Teraz, keď si vycibril schopnosti vo všetkých možných podobách, sa Nelson Rockefeller konečne blíži k dosiahnutiu cieľa, o ktorý sa usiluje desaťročia: stať sa otvorene uznávaným vládcom Spojených štátov a použiť našu krajinu ako odrazový mostík na konečné ovládnutie celého sveta Rockefellerovou dynastiou.

Vytvoril 25. dodatok ústavy, na základe ktorého sa on a Gerald Ford dostali do funkcií bez toho, aby sa podrobili hlasovaniu ľudu. Svojmu agentovi, senátorovi Birchovi Bayhovi, dal túto schému navrhnúť len tri týždne po zavraždení prezidenta Johna F. Kennedyho a úspešne ju presadiť Kongresom. Potom poveril Herberta Brownella, aby dodatok presadil na ratifikáciu v jednotlivých štátoch v nezvyčajne krátkom čase — mimochodom, za dva mesiace — do roku 1967. Tým sa pripravila pôda na pád

prezidenta Nixona o niekoľko rokov neskôr, keď dozrel čas. Škandál Watergate zosnoval Nelson Rockefeller a uskutočnila ho jeho súkromná detektívna agentúra, CIA, vrátane zverejnenia príbehu vo Washington Post agentmi CIA vydávajúcimi sa za novinárov!

Priatelia, veci, o ktorých som vám práve povedal, sú šokujúce, brutálne a pri prvom počutí úprimne neuveriteľné. Varujem vás však: prosím, neodmietajte ich bez ďalšieho iba pre ich hrozivú povahu. Tieto veci sú pravda a len vám dávajú predstavu o tom, čo čoskoro príde, ak Nelsonovi Rockefellerovi, konajúcemu spoločne s bratmi Davidom, Laurancom a Johnom D. III., dovoľíme uspieť v jeho diktátorských plánoch.

Prvým krokom na zastavenie tohto šílenstva je, aby ste si vy, americký občan, uvedomili, čo sa deje. Hitler získal svoju funkciu zákonnými prostriedkami ustanovenými v ústave Weimarskej republiky. Starnúci prezident von Hindenburg ho 30. januára 1933 vymenoval za ríšskeho kancelára. A pamätajte: prezident Ford 20. augusta 1974 vymenoval Nelsona Rockefellera za svojho viceprezidenta! Nemeckí občania, ktorí sledovali, ako sa Adolf Hitler manévrami dostáva k moci, v mnohých prípadoch jednoducho nemohli uveriť vlastným očiam a v slepom optimizme radšej dúfali, že sa veci nezvrhnú úplne. Strašne trpeli preto, že nedokázali pozorovať, pochopiť pravdu a KONAŤ!

Prosím, priatelia, nedovoľme, aby sa to stalo v Amerike.

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.